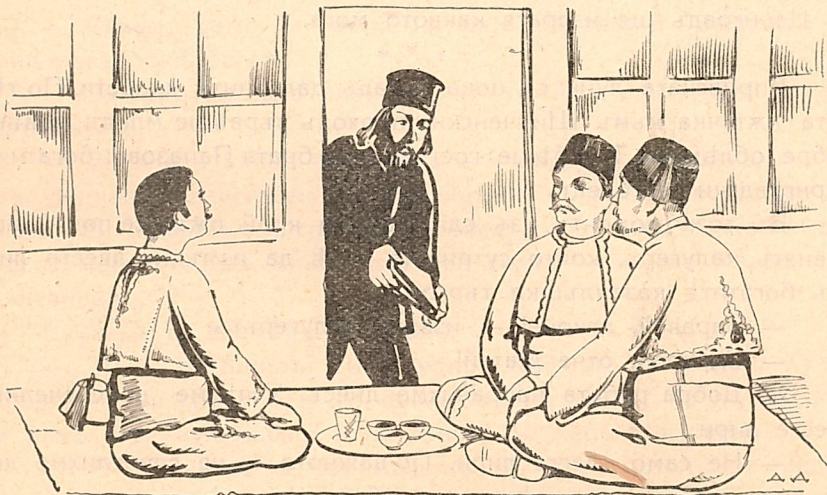

Калугерът му подаде една книга: „Нѣколко речи за Асѣна Първи“ отъ Раковски.

— Ами ти знаешъ ли, какво пише въ нея? •

— Знамъ, разбира се!

И монаха на дълго започна да разправя за царъ Асенъ. Дватамата братя и тѣхниятъ гостъ съ голѣмо внимание слушаха

въдъновената речъ. И изведнѣжъ гостътъ се замѣси въ речъта. Започна той да говори за миналото на България, за славнитѣ ни нѣкогашни царе. . .

Братя Папазови стояха като изумени. Тѣ харесваха опаснитѣ думи на монаха и непознатия търговецъ, а отъ друга страна се бояха да не би да попаднатъ въ нѣкаква клопка и да развалятъ другарството си съ каймакамина. Но тѣхниятъ страхъ се изпари, защото честолюбието имъ бѣше засѣгнато на най-болното мѣсто. Калугерътъ почти шепнишкомъ, тайнствено промълви.

— Азъ съмъ челя въ книгитѣ, че както двамата братя Асенъ и Петъръ освободиха България отъ грѣцко робство, така и двамата братя Димитъръ и Ботю Папазови отъ Казанлъкъ ще я освободятъ отъ турско.

Цариградскиятъ търговецъ заговори, че всички трѣбва да помагатъ на народното дѣло и за да даде примѣръ разтвори кесията си и даде на калугера две лири.

Слисаниятъ Димитъръ Папазовъ се опѣти къмъ раклата. Него го ласкаеше мисльта, че може да бѣде спасителъ на България и името да му се поменува. Той отброи 100 лири и ги подаде на монаха.